

УДК 327

Холодєєва А.Р.¹, Бекдамирова Л.З.²

¹ студ. гр. Ю-210м НУ «Запорізька політехніка»,

² асп. каф. ЗПН, НУ «Запорізька політехніка»

ІГРОВИЙ АСПЕКТ ПОЛІТИКИ

Доречно звернутися до вже існуючих понять, що комбінуються, у нашому випадку «пов'язуються» в одне. Необхідно зазначити, що лише в невеликій кількості довідкової літератури, що за своїм призначенням покликана давати уніфіковані визначення понять, можна знайти визначення таких понять як «гра політична», «ігри політичні», «політична гра».

Лише формально (не з'ясовуючи змісту понять), поглянувши на вищезазначені комбінації, можна поставити два проблемних питання. Перше питання: «Якщо поряд з поняттям «гра політична» (форма однини), фігурує також поняття «ігри політичні» (форма множини), то чи може це означати, що існує певна кількість таких ігор»? Друге питання – стилістичного характеру: «Чи має принципову відмінність синтаксичний ряд «гра політична», «ігри політичні» (коли на перше місце винесено іменниково-понятійну частину на позначення самого явища, тобто слово гра/ігри) від «політична гра» (з акцентуванням прикметникової (якісної) характеристики поняття), або ж це аналогія з математичним правилом за яким «від перестановки доданків, сума не змінюється»? Отже, на ці проблеми-питання необхідно знайти теоретичні відповіді.

Центральним поняттями, що об'єднує усі аспекти політичної гри, є політична роль, сюжетом – відтворювану в ній область політичної дійсності, змістом – те, що сприймається політиками в якості головного моменту політичних відносин і політичної діяльності. Зазначається також, що у політичній грі відбувається політична соціалізація людини і формується її довільна політична поведінка.

У політичній грі, з одного боку, відтворюються норми політичної життєдіяльності, засвоєння і підпорядкування яким забезпечує її учасників можливістю пізнання політичної реальності та адаптації до неї, сприяє їхньому інтелектуальному, емоційному та моральному розвитку. З іншого боку, політична гра є формою самовиявлення політичного суб'єкта, що передбачає реальну відкритість її учасникам політично можливого.

Важливо наголосити на такій характерній особливості політичної гри як двоплановість, що притаманна і театральному мистецтву. З одного боку, той, хто грає, виконує реальну діяльність, здійснення якої вимагає політичних дій, пов'язаних з вирішенням цілком конкретних, часто не стандартних задач, з іншого боку – низка моментів цієї діяльності має умовний характер, що дозволяє відволіктися від реальної політичної ситуації з її відповідальністю і багатоманітними обставинами.

Важливо наголосити на необхідності відрізнати незумисну, імпровізовану гру від гри організованої на основі обмеженої кількості жорстких правил, що надають її учасникам «ілюзію свободи», відмежовуючи від реальної політичної дійсності.

Узагальнюючи вищезазначене, можна констатувати, що політична гра зводиться до діяльності, пов'язаної з виконанням умовної політичної ролі, що з одного боку сприяє процесу політичної соціалізації особистості, проте з іншого – не передбачає жодної політичної відповідальності.